

at befolkningen også ville sige nej til disse ændringer af forbeholdene, ja, så giver det jo anledning til at spørge statsministeren, japartierne og Venstre, som også har været inde på det: Hvis det er så klippefast, at euroafstemningen intet som helst har at gøre med noget som helst andet end euroen, hvorfor blander man så forsvarspolitik og retspolitik, politisamarbejde m.v. ind i diskussionen og siger, at nej til euroen også er et nej til disse forbehold?

I Dansk Folkeparti synes vi naturligvis, det er klogt ikke at sætte forbeholdene til afstemning, ikke at forsøge at få de danske undtagelser afskaffet, men vi synes, der mangler logik i japartiernes argumentation, og derfor må konklusionen naturligvis være, at regeringen og japartierne er rådvilde efter det danske nej, at japartierne ikke har fundet deres ben at stå på og ikke ved, hvordan de skal komme videre herfra. Derfor forsøger de at fortsætte, som om intet er hændt, og derfor kan vi opleve den markante arrogance, den socialdemokratiske politiske ordfører gav udtryk for i Aktuelt, hvor hun er citeret for at sige – jeg har tidligere nævnt det i debatten: »I Folketinget vil vi vende tilbage til normale tilstande. Glemte vil være de professionelle nejsigere og JuniBevægelsen og Folkebevægelsen mod EU.«

Glemte vil således være de to bevægelser, som udgør 25 pct. af den danske repræsentation i Europa-Parlamentet. På nogen måde at kalde dette respekt for befolkningen, det er at vanære begrebet respekt.

I Dansk Folkeparti har vi formuleret meget klart, hvad vi mener bør være konsekvensen af nej til sidste torsdag. Vi mener, at forbeholdene fra 1993 nu står fast som en del af en varig dansk EU-politik. Vi mener, at forhandlingsmandatet op til Nicetopmødet bør revurderes og genforhandles med henblik på at indskrive de løfter, regeringen kom med i valgkampen. Det vil sige, at det skal indskrives i forhandlingsmandatet, at regeringen ikke kan gå på kompromis i de stille natte timer med henblik på flertalsafgørelser på områderne arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik og skattepolitik. Det var både statsministeren og udenrigsministeren, der gjorde det her klart i valgkampen, og derfor er det forbløffende, at man også i dag skal se, at disse mennesker ikke står bag deres løfter længere. Nu er der kommet en tilføjelse til sætningen, nu er der nemlig en eftersætning, der hedder, at man ikke medvirker til flere flertalsafgørelser, der på nogen måde udhuler arbejdsmar-

kedspolitikken, den danske model eller velfærd. Det er også det, der er skrevet ind i det forslag til vedtagelse, vi har i dag, og det vil sige, at det nu bagefter skal være op til regeringen at vurdere, om flertalsafgørelser vil være til skade for dansk velfærdspolitik.

Vi er ikke trykke ved den handlefrihed for regeringen, og vi synes derfor klart, at løfterne burde indskrives i forhandlingsgrundlaget.

Endelig mener vi, at der bør udarbejdes en dansk offensiv i forhold til det fleksible Europa, som nødvendigvis må tegne sig i horisonten, hvis man skal sikre sig et europæisk samarbejde, der bygger på befolkningernes ønske om samarbejde. Hvis man ser et europæisk samarbejde med 30 lande for sig, er det fuldkommen uholdbart at holde fast i Enhedseuropa som tankegang. Så bliver man nødt til at respektere, at der skal opbygges et fleksibelt Europa, hvor ikke store mindretal og måske flertal i de enkelte befolkninger bliver undertrykt. Det er et demokratisk kæmpeproblem.

Indtil nu har forbeholdene været betragtet som et ventespør. Nu må de være at betragte som en permanent situation, og det betyder, at der skal opbygges et mere fleksibelt Europa. Det skal Danmark være en offensiv medspiller i at opbygge, i stedet for at regeringen og japartierne sidder med fornærmede og læner sig tilbage med korslagte arme og venter på, at Tyskland, Frankrig, Italien og de andre har udarbejdet reglerne for et fleksibelt Europa.

Disse tre bud, som jeg har nævnt på en konklusion efter nej til, vil vi naturligvis også fremføre på næste uges møde med regeringen, men vi er meget lidt fortrøstningsfulde med hensyn til dette møde efter at have hørt den første del af debatten her i dag. Det er nemlig meget svært bare at få øje på et hjørne, hvor jasiden vil komme nejsiden i møde, og det på trods af at de her tre grundlæggende ønsker til fremtidig dansk EU-politik er noget, der er rimelig bred enighed om blandt dem, der har anbefalet et nej ved afstemningen i torsdags.

Der er en enkelt ting, der har været nævnt særskilt i debatten, og som er blevet fremhævet specielt af Venstre, og det er det her med kompetencekataloget, man ønsker udarbejdet.

Må jeg ikke i den forbindelse sige, at Dansk Folkeparti ikke ønsker sådan et kompetencekatalog indskrevet i EU-traktaten, fordi den jo lige præcis derfor vil få karakter af en egentlig forfatningstraktat, som jeg selvfølgelig forstår at føderalister også er meget varme på.